

Încrederea¹

„Încredere” – ce cuvânt scump, familiar! Cât de frumoasă este încrederea liniștită, netulburată între mamă și copil, între soț și soție, între prieten și prieten, și relația sufletească a credinciosului cu Dumnezeu și Tatăl său în Hristos Isus, Domnul său, care depășește în strălucire cu mult toate acestea! În vremea aceasta serioasă de neliniște, să călătorim spre casa Tatălui de mână cu un Tată credincios, puternic, sub protecția ochiului Său vigilent și în îngrijirea inimii Sale iubitoare, delicate, în toată liniștea, în pace adâncă – ne putem imagina ceva mai plăcut?

Putem să avem în El încredere deplină. „El este”, spune prorocul, „un loc întărit în ziua necazului; și El cunoaște pe cei care se încred în El.” (Naum 1.7) Ca un astfel de loc întărit a învățat Moise să-L cunoască în călătoria din pustie; de aceea L-a numit în seara vieții sale, cu dragoste: „*Stânca*” și apoi a spus mai departe despre El: „Lucrarea Lui este perfectă, căci toate căile Lui sunt drepte. El este un Dumnezeu al credincioșiei și fără nedreptate, El este drept și integru!” (Deuteronomul 32.4) Un Dumnezeu al credincioșiei respectă ce promite și putem avea încredere în El. „Recunoașteți dar”, le-a spus Iosua copiilor lui Israel când au intrat în țara laudată, „din toată inima voastră și din tot sufletul vostru că nici unul din cuvintele bune, rostite asupra voastră de DOMNUL Dumnezeu vostru, n-a rămas neîmplinit; toate vi s-au împlinit, nici unul n-a rămas neîmplinit.” (Iosua 23.14.) Și dacă privim astăzi înapoi, la viața noastră de până acum și ne gândim la toate cuvintele bune care răsună spre noi din Cuvântul Său, nu trebuie atunci și noi să recunoaștem că nici unul dintre acestea n-a rămas neîmplinit, că „nu Și-a retras bunătatea de la noi și nu Și-a dezmințit credincioșia” (Psalmul 89.33)?

Într-adevăr, noi trebuie să avem o încredere nemărginită în El, care ne poartă „cum poartă un om pe fiul său” (Deuteronomul 1.31), și ne mângâie „cum mângâie pe cineva mama sa” (Isaia 66.13), care odinioară „S-a îngrijit de poporul Său în pustie și l-a păzit ca lumina ochiului Său” (Deuteronomul 32.10), - și așa cum sună toate multele cuvinte bune.

Cu greu există o fericire profundă mai mare decât să putem lăsa totul în seama Sa, care are în mâna Sa toate firele și care plănuiește pentru noi și lasă să se petreacă totul potrivit dragostei și înțelepciunii Sale. Duhul nostru este calm în această încredere, inima noastră este liniștită. Noi savurăm binecuvântarea părtășiei cu Tatăl nostru, în timp ce știm că toate împrejurările, suferințele, greutățile acestei vieți trebuie să lucreze împreună spre binele nostru. Și în această părtășie intimă, drumul plin de primejdii prin nisipul pustiei devine o cărare „pe care pasărea de pradă n-o cunoaște, ochiul vulturului n-a zărit-o, cele mai mândre animale n-au călcat pe ea și leul fioros n-a trecut pe ea”. (Iov 28.7-8.) Atunci și în inima noastră sunt căi croite, care ne fac valea plângerii într-un izvor, în timp ce, concomitent, izvoarele cerului o acoperă cu binecuvântări. Tăria noastră este în Dumnezeu și noi mergem din putere în putere. (Psalmul 84)

Domnul vrea să aibă toată viața noastră. El vrea să ne aibă cu totul pentru Sine. Noi Îl bucurăm, Îi înviorăm inima dacă avem încredere în El fără rezerve. Noi Îl onorăm cu aceasta și suntem și noi onorați. (vezi 1 Samuel 2.30) Noi glorificăm atunci Numele Său și aceasta dă naștere în sufletele noastre la bucurie recunoscătoare. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi scăpa, iar tu Mă vei preamări”, strigă Dumnezeu poporului Său în Psalmul 50; și, într-un fel, ca răspuns la aceasta, fiii lui Core se încurajează în psalmii 42 și 43 de trei ori cu

---

¹ Din revista lunară „Botschafter des Heils in Christo”, 1915, pag. 73-88. Editor: R. Brockhaus, Elberfeld.

cuvintele: „Pentru ce ești mâhnit, suflete al meu, și de ce ești frământat înăuntrul meu? Pune-ți speranța în Dumnezeu, pentru că iarăși Îl voi lauda: El este mântuirea feței mele și Dumnezeul meu.” Încrederea noastră, așteptarea noastră, vor fi răsplătite mereu mai bogat decât ne așteptăm. De cele mai multe ori ne merge ca patriarhului Iacov, care la vremea sa i-a spus lui Iosif: „Nu gândeam să-ți mai văd fața; și, iată, Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța.” (Geneza 48.11)

Dar noi nu suntem încurajați numai la bucuria și lauda Numelui Său. Încrederea în El ne întărește și ne oțelește caracterul. Ne mișcăm *fără teamă* printre furtunile și vicisitudinile care vuiesc în jurul nostru, căci „Cei care se încred în DOMNUL sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină; el rămâne pentru totdeauna”. (Psalmul 125.1.) Purtăm permanent în noi cunoștința că Dumnezeu este cu noi și că nimic „nu va fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 8.39) și că vom fi păziți de a semăna cu omul din epistola lui Iacov, care este „nehotărât și nestatornic în toate căile sale”.

Pe lângă bucurie și tărie de caracter, ca răsplată a dependenței de Dumnezeul nostru credincios, în pomul încrederii se mai coc și roade care rămân pentru veșnicie. „Bindecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL! Pentru că el va fi ca un copac plantat lângă ape și care își întinde rădăcinile spre râu și nu va vedea când va veni arșița, ci frunza lui va fi verde; și nu se va îngrijora în anul de secetă, nici nu va înceta să dea rod.” (Ieremia 17.5-8)

Da, „Bindecuvântat este omul care se încrede în DOMNUL și a cărui încredere este DOMNUL!” Noi am aflat aceasta de atâtea ori! Ce ne împiedică atunci să ocupăm permanent acest loc bindecuvântat? Este propria noastră inimă. Ieremia ne face atenți la aceasta și în același timp ne avertizează în pasajul tocmai citat, când spune; „Inima este nespuse de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (versetul 9)

Inima noastră înșelătoare ne ademenește cu atâta plăcere, ca în timpurile de necaz și de strâmtorare să căutăm ajutor omenesc și să uităm că Domnul ne-a recomandat ca „în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri”. (Filipeni 4.6)

„Și David a zis în inima lui: „Acum voi pieri într-o zi de mâna lui Saul. Nimic nu este mai bine pentru mine decât să scap în grabă în țara filistenilor; și Saul va renunța să mă mai caute în țara lui Israel; și voi scăpa din mâna lui.” (1 Samuel 27.1) Așa a vorbit același om care puțin mai înainte, cu încredere în Dumnezeul său, i-a strigat regelui Saul, care îl urmărea: „Viața mea să fie scumpă în ochii DOMNULUI și să mă scape din orice strâmtorare!” (1 Samuel 26.24) Atât de înșelătoare este inima! Ieri L-a pus la socoteală numai pe Dumnezeu și nu s-a încrezut cu nimic în carne, iar astăzi își pune speranța în ajutorul oamenilor.

S-a mai arătat deja odată acest dezacord în viața lui David. Înaintea începerii luptei cu uriașul Goliat îl auzim spunând: „DOMNUL, care m-a scăpat din laba leului și din laba ursului, El mă va scăpa și din mâna filisteanului acestuia”. (1 Samuel 17.37); și acum să comparăm aceasta cu comportamentul fugarului la Achiș, împăratul Gatului: „David s-a temut foarte mult ... Și și-a schimbat purtarea înaintea ochilor lor și a făcut pe nebunul în mâinile lor și zgâria pe ușile porții și lăsa să-i curgă balele pe barbă.” (1 Samuel 21.12-13) Ce contrast! De îndată ce încrederea în DOMNUL a dispărut din inimă, el a devenit un alt om și și-a pierdut adevăratul caracter. Din erou a devenit un laș. El nu mai avea o conștiință bună, puterea pentru mărturie s-a dus și el s-a arătat ca un mincinos și ipocrit.

Cât de mic stă și puternicul proroc Ilie înaintea noastră după ce a pierdut încrederea în Dumnezeu „în fața Căruia” s-a lăudat că „stă” (1 Împărați 17.1) și a pierdut acest singur izvor al puterii sale! El, la a cărui rugăciune a fost închis cerul, astfel încât n-a plouat în țară trei ani și jumătate, el, care a apărut înaintea lui Ahab fără teamă și care n-a cedat nici o clipă celor 850 de proroci ai lui Baal și ai Așerei – acest om devotat a început să tremure și a fugit din fața unei femei.

Astfel de experiențe sau unele asemănătoare ne lasă Domnul credincios mereu și mereu să facem, dacă ne „facem carnea braț” al nostru și nu așteptăm salvarea lui Dumnezeu. Căci cu toate că avem parte de multe feluri de dezamăgiri pe calea ajutorului propriu și a ajutorului oamenilor, totuși nu ne dăm înapoi să căutăm ajutor acolo unde de cele mai multe ori lipsește puterea și adesea chiar dragostea de a ne ajuta, tocmai când avem nevoie cel mai urgent de ajutor. „Numai deșertăciune sunt fiii oamenilor, minciună sunt fiii oamenilor”; pe Dumnezeu nu ne bazăm niciodată zadarnic. El nici nu obosește vreodată. Știm aceasta, am aflat-o adesea și totuși ne surprindem iar și iar inima înșelătoare cum se roagă lui Dumnezeu și totuși vrea să-și caute în același timp refugiul în propriile planuri sau la vreun om. Noi ne convingem că Dumnezeu este sprijinul nostru, că ne încredințăm în mâinile Sale, în timp ce în realitate ne bazăm pe propriile puteri și planuri. Cât de emoționantă și plină de încredere este rugăciunea pe care Iacov, din teamă față de fratele său, Esau, o adresează DOMNULUI! (Geneza 32.9-12) Și totuși, în realitate el nu-și pune încrederea în intervenția lui Dumnezeu, căci a încercat să-l împace pe Esau cu „un dar”. (Geneza 33.10)

De multe ori facem așa, până ajungem la cunoștința că nu avem voie să ne bazăm pe nimic, nici pe vreun om, nici chiar pe inima noastră înșelătoare și rea, că „Orice făptură este ca iarba și toată frumusețea ei ca floarea de pe câmp”. (Isaia 40.6)

Chiar și „frumusețea” cărnii la Petru, dacă putem s-o numim așa, deoarece Îl iubea pe Isus cu adevărat și cu sinceritate și și-a pus încrederea tocmai în această dragoste, s-a dovedit neputincioasă și a dus la cădere. Încrederea în sine a lui Petru s-a bazat mai puțin pe o părere prea înaltă despre sine, așa cum se găsește de multe ori la noi, ci ea și-a avut rădăcinile mai mult în încrederea tare pe care și-a pus-o în dragostea sa pentru Domnul. Aceasta ne arată probabil atitudinea Domnului din Ioan 21.15 și în continuare.

Petru L-a tăgăduit pe Acela pe care Îl iubea mai presus de orice, de care inima sa era legată cel mai mult. Domnul l-a prevenit, într-adevăr, față de ceasul ispitirii, că satan dorește să-l cearnă ca pe grâu și i-a spus că S-a rugat pentru el, ca să nu înceteze credința sa. Dar în loc să devină prin aceasta neîncrezător față de sine însuși, Petru și-a arătat nebunia inimii în răspunsul: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte”, la care Isus i-a spus că nu va cânta cocoșul înainte ca el să fi tăgăduit de trei ori că-L cunoaște. Astfel că toată osteneala a fost zadarnică la Petru. El Îl iubea sincer pe Domnul său; el știa aceasta și a avut încredere în lucrul acesta. Alții puteau să-L tăgăduiască și să-L părăsească, dar el, nu; mai degrabă ar muri cu El. (Luca 22) El se credea capabil de mai multă dragoste decât ceilalți ucenici și de aceea a greșit mai mult decât ei toți. A venit ceasul ispitirii și același om, care L-a mărturisit pe Hristos ca „Fiu al Dumnezeului celui viu” (Matei 16.16) și ca „Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6.69), „a început să se blesteme și să jure: „Nu-L cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți”. (Marcu 14.71)

Dar Dumnezeu fie lăudat! Dacă și noi suntem nestatornici și chiar infideli, El rămâne Același de neschimbat în harul și îndurarea Sa. Dacă din necredință, din teama de oameni, din încrederea în noi înșine am rupt legătura delicată a încrederii în Domnul nostru, El încearcă să înnoade iar firele rupte și să restabilească încrederea noastră. În fața absurdității cărnii, El

procedează în har. El, care știe totul, ne arată ce este carnea și ne dă din nou, după ce suntem smeriți, cunoștința bucurătoare că putem avea în El vechea, deplină încredere. Da, El face ca însăși infidelitatea noastră să slujească pentru a adânci cunoștința noastră despre ce este El și ce este El pentru noi. Să ne aducem aminte numai de ceasul în care Domnul l-a avertizat pe Petru. Tocmai le spusese ucenicilor că El a dorit mult să mănânce paștele acela cu ei înainte să sufere și le-a comunicat că unul din mijlocul lor Îl va vinde. Cum se va fi întristat inima Sa că ei toți, în loc să fie triști și să simtă împreună cu El, s-au certat în legătură cu cine dintre ei să fie cel mai mare. Dar El ce face? În loc să-i dojenească pe ucenici, cum într-adevăr ar fi meritat, El procedează cu har minunat și blândețe. El Se uită pe Sine Însuși de dragul ucenicilor Săi și spune: „Cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel care cârmuiește, ca cel care servește”. El știe să-i învețe prin propriul Său exemplu ce este dragostea lui Dumnezeu și le arată în același timp harul care este în El. Cum strălucește acest har și din aceste cuvinte: „Iar voi sunteți aceia care ați rămas mereu cu Mine în încercările Mele. Și eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie, ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea, și să stați pe tronuri, judecându-le pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel.” (Luca 22) De parcă le spune: nu aveți nevoie să vă înalț Eu; Tatăl Meu v-a rânduit Împărăția, El vă va înălța.

Sub acest har, care se ostenește atât de delicat și de credincios pentru noi dacă am devenit nestatornici în încrederea noastră, au stat și: David, Ilie, Petru.

De îndată ce David s-a smerit înaintea lui Dumnezeu pentru simularea sa, încrederea sa în Dumnezeu s-a întors, iar inima sa nestatornică a izbucnit, în Psalmul 34, compus anume pentru această perioadă de nealoyalitate, în strigătul de bucurie: „Gustați și vedeți că Domnul este bun! Ferice de omul care se încrede în El!” (versetul 8). Și chiar mai târziu, când în Țiclag s-au arătat urmările fugii sale în țara filistenilor și el a fost „în mare strâmtorare”, vedem că „David s-a întărit în DOMNUL Dumnezeuul său”. (1 Samuel 30.6)

Și cât de emoționant este să vedem cum Domnul l-a acceptat pe Ilie, slujitorul Său mâhnit și descurajat. Cum S-a străduit El în har binevoitor să restabilească vechea relație de încredere! Marele Dumnezeu i-a pregătit sârmanului Său slujitor mâncare și băutură și S-a îngrijit de întreținerea sa pentru călătoria lungă, așa că el a putut cu puterea mâncării acesteia să ajungă până la muntele lui Dumnezeu, la Horeb. Și acolo i s-a descoperit, în sunetul unui susur ușor, glasul harului. (1 Împărați 19)

Acest glas ne mai vorbește și astăzi nouă, când ne slăbește încrederea, când ne temem de oameni sau căutăm ajutorul lor; el mai vorbește același limbaj ca la Petru, de îndată ce încrederea noastră în noi înșine ne-a dus la cădere. Domnul Își lasă cuvântul să acționeze asupra conștiinței noastre, ca la Petru, și dacă apoi stăm cu inima smerită în prezența Sa, „atunci ne privește” cu ochii din care strălucește minunata dragoste care nu poate să renunțe la noi niciodată. Aceasta ne frânge inima și ne conduce în același timp la El, înapoi la inima Sa și restabilește din nou vechea dragoste. Poate că aceasta se petrece cu lacrimi amare, ca la Petru: „Ieșind afară, a plâns cu amar”. Da, el a avut motiv pentru aceasta; și de câte ori nu avem și noi! Dar apoi, dacă suntem restabiliți, putem să ne întărim împreună cu David în Dumnezeul nostru, ca să stăm înaintea feței Sale, ca Ilie, ba chiar mai mult, suntem chiar în stare „să-i întărim pe frații noștri”, ceea ce i-a cerut harul lui Petru. (Luca 22.32)

Ce har covârșitor! Oare ar trebui să credem că este posibil că inima noastră este atât de vicleană și de falsă, încât în ciuda unei asemenea dragoste și a unui asemenea har, să nu vrea să se abată de la calea aleasă de ea?

În 2 Cronici 16.11 se vorbește în privința lui Asa, împăratul lui Iuda, despre primele și ultimele fapte ale vieții sale, exact cum citim și la Solomon despre o primă și ultimă faptă. (2 Cronici 9.29) În prima sa faptă, Asa se arată ca un bărbat loial, temător de Dumnezeu, care s-a lăsat condus plin de încredere de către Domnul și de aceea a avut succes în toate căile sale. Dar ultima sa faptă relatează despre un om amăgit, care se împotrivesc DOMNULUI și n-a răspuns cu încredere la încredere, ci, la mânie chiar pune ca prorocul lui Dumnezeu să fie aruncat în temniță. Dumnezeu îl pedepsește pentru aceasta cu boală. Dar nici aceasta nu-l face să-și vină în fire. Inima lui nu s-a întors la Dumnezeu. Ultima faptă a lui Asa se încheie cu cuvintele: Nici chiar „în boala sa nu L-a căutat pe DOMNUL, ci pe doctori. Asa ... a murit!” (2 Cronici 16.12-13)